

Szerkesztőség:

Lik kerület 460. házszám
hová a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.

Kéziratok vissza nem
adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
könyvnyomdája, hová az
előfizetési pénzek, a hírde-
tések és ezeknek díjai, va-
lamint a felszólamlások ki-
dendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész
évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre
2 korona. Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő:
TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
VEVERÁN ISTVÁN. VÉLI MIKSA.
Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadó-
hivatalhoz küldendők. Nyílttér sora 1 korona.

Képviselő választáskor.

Mindenfelé leng-lobog a világ legszebb
zászlója, a piros, fehér, zöld, azt hirdetvén,
hogy nagy dolog van készülöben: az ország-
gyűlési képviselő választás.

Nem politikai vonatkozásában szólunk
a kérdéshez, hanem a polgári önbecsülés
szempontjából.

Valóban nagy dolog is, hogy helyesen
tudjuk kiválasztani polgártársaink közül azo-
kat, akiket megbizunk, hogy nekünk törvé-
nyeket alkossanak, melyektől függ hazánk
és minden lakójának a fenn maradása, jó-
léte és boldogsága.

A választók kezébe van letéve a haza
sorsa. Nemcsak jog ez a választás, hanem
felelősség is, mely rá nehezedik a lelkiis-
meretre. Ez a lelkiismeret csak akkor lehet
nyugodt, ha nem a vak szenvedély, nem a
gyűlölség, hanem a józan ész és a haza
érdeke által vezetetik.

Az a szépen lengő zászló hazaszere-
tetet, reményseget hirdet, Értsük meg annak
intéző szavát.

A legszebb polgári jog gyakorlása ne
hintse el közöttünk a gyűlölség magvát, ne
támasszon közöttünk egyenletlenséget. Tisz-
teljük egymás meggyőzését.

Vajjon, ha különböző utakon hordjuk
is a téglákat a nemzet védbástyájának: a
törvénynek építéséhez; nem egyforma-e a
mi érdemünk, ha becsületesen teljesítjük
kötelességünket?

Lehetünk különböző véleményben, de
a mi véleményünknek nem szabad annyira
elfajulni, hogy kétségbe vonjuk a mások
véleményének tisztaságát.

Vajjon az édes anya csak a szöke,
vagy csak a barna gyermekeit szereti-
e, vagy pedig nem nézi azoknak színét,
hanem csak azt nézi, hogy ki szereti gyer-
mekei közül őt legjobban és ki igyekszik,
ki munkálkodik azok közül az ő boldogí-
tásán?

Nem, nem szabad nekünk kárhóztatni
egymást az ellenkező véleményért, ha az a
józanág, a becsületesség és a haza javára
való törekvés tiszta forrásából fakad.

Volt egyszer egy hatalmas nép, mely a
világot majdnem egészen meghódította: a
a régi római nép. Ennek világ birodalmát
az a jelszó tette nagygyá, hatalmassá és
vette körül bevehetetlen sánczal: „a haza
java legyen a legfőbb törvény!”
És még ehhez a jelszóhoz ragaszkodott,
minden ellenség reszketett előtte, belől pe-

dig virágozott és boldog volt; de a mikor
megszegte ezt a jelszót, mely büvös abroncs
ként tartotta össze a nagy birodalmat:
mindjárt szét omlott az s ma már csak a
hire van meg.

Nekünk is „a haza java legyen a leg-
főbb törvény!” Ez legyen irányadó a mi
választási mozgalmainkban, ez legyen a mi
világító tornyunk a tenger közepén, a mely
felé bizatosan irányozhassuk hajónkat, az
a mi fénylő szövetségünk, a mikor keres-
sük azt az embert, akinek kezébe akarjuk
letenni a haza sorsát; ennek a fényénél
ismerjük fel az igazi prófétákat és tudjuk
megkülömböztetni a hamisaktól.

Nézzük azt a háromszínű zászlót!
Szívében, középen fehér? Ne essék mocsok
azon a fehér színen!

A békesség uralkodjék a választások
felett.

Egy új egyesület.

Az abonyi általános temetkezési egyesület ügye
immár oda fejlődött, hogy az alapszabályban előírt,
a működés megkezdéséhez, — végleges megalaku-
lás, tisztviselők megválasztása, helyiségről való
gondoskodás, felszerelés stb. — megkívántató 600
tag beiratkozott, s így a közjóra szolgáló tényke-
dését Isten nevében, tagjainak buzgólkodásával,

többi. Különb, az igazat megvallva, maga se
tetszik nekem. Nekem csak egy olyan férfi tet-
szenék, akinek olyan a színe, mint a régi elefánt
csontté, teszem föl egy hindu herezeg!

Megint belekapaszkodott a karomba, szenvedélyesen a fülembe sugta:

— Mondja, mit gondol, el fog-e jönni még
az a férfi, aki engem úgy lát, mint amilyennek
én magamat érzem? Az boldog lesz, oly boldog!

A hangja elfúlt a szerelem nagyszerű ígére-
tében. De hirtelen józan lett:

— Isten áldja, köszönöm, hogy eljött, men-
jen. Ne higgye, hogy az én elmémnek valami baja
van, csak önök férfiak vakok!

— Menjen és ne nézzen utánam! — mondá
és elment.

Természetesen utána néztem. Egy lesüppedt
törpe haz ajtaján belépett, olyan mozdulattal,
mintha apródok vinnék a sleppjét, nemes ifjak
nyitnák ki előtte a kaput, mintha haza menne a
tündérpalotájába.

II.

A sphinx.

Az én szememben a rejtély titokzatos képe:
egy hordár. Multkor láttam éppen, most baránybőr
sapkát visel, — mert mindég az időhöz képest
öltözködik, — hosszú katona-köppönyet és egyik
kezén kezttyüt. (A másik kacska, akaratos és hasz-
nálhatatlan, bizonyosan kitört valami hurezolkodás
alkalmával, nem érdemli meg, hogy gondozzák és
öltöztessék.)

A számozott öreg embert huszonöt éve ismerem.
Amikor feljöttem Budapestre, mindjárt

ARCZA.

Regény alakok.

Irtó: Bródy Sándor.

I.

A csunya leány.

Egy levél került hozzám, a legesunyább leány
irtó, akit életemben láttam. A levele, az szép volt
és parancsoló: „láttni akarom magát, hogy meg-
kérdézzem öntől: tetszem-e?” A találkák ma már
oly ritkák, elmentem. Pedig jó messzire kellett ki-
fáradnom, ki a város végére, ahol a gyárak füs-
tölnek, a temetők tövében. Gondoltam, hogy el-
bolondítanak, mert tíz találka közül, amit mi fér-
fiak kapunk, csaknem tíznek felültetés a vége.
Várunk, fázunk, fagyunk és elmegyünk azzal a
gondolattal, hogy soha többé nem megyünk belé-
ilyen vállalkozásba és hogy a nők mind kacze-
rak és rosszak... Az én leányom azonban ott
volt a kis földszintes ház sarkán, aminthogy
megírta. A fején rembrandt kalap. És a kalap
alatt egy rut női arc. Ha már mi azt mondjuk
egy női fejre, hogy csunya, amikor az fiatal még
és reánk szívesen mosolyog! De ez a fej valóban
csunya volt, minden vonása oly hosszú, hogy véget
sem akart érni. A szája végtelen hosszúságban
mosolygott reám, eltorzulva a gyönyörtől és gúnytól:
— Ugy-e, megvan lepődve?! — szolt lágy
és behizelgő hangon, amely még kietlenebbé tette,
mint hogyha arcához illő száraz és rekedt hangja
lett volna.

Nem tudtam felelni a megdöbbenéstől — és
mit tagadjam — a haragtól, hogy ez a szegény
nember...

— Látom, hogy bosszus és megbánta, hogy
eljött. Megbánta, hogy eljött?

— Óh dehogy, dehogy! — szoltam zavartan,
mert az a babonám, hogy nem szabad gyengéd-
telennek lenni.

— Nyújtsa karját — mondá — itt nem ismer-
nek bennünket, a kövezet rossz és az én láb-
bam nincs arra teremtve, hogy gyalog járjak. Ugy
gondolom mindig, hogy engem gyatog hintóban
kellene vinni. Két szép férfunak, Nem találja?

— De igen. Hanem...

— Tudom, hogy voltaképen mért hívtam,
hogyan mertem elhívni? Amikor maga híres író
én pedig egy állás nélküli tanítónő vagyok, akinek
nincs több ruhája, csak ez az egy, amelyben járok.
Szép a szabása? No ne legyen ideges és legyen
hozzám jó és mondja meg milyennek talál? Azt
szeretném tudni, hogy ön is rutnak lát-e, mint
mindenki? Abban bízom, hogy önnek jobb szemé
van, mint mindnek és úgy néz engem, ahogy én
magamat. Mert én érzem, hogy szép vagyok. A
tükör ugyan eltorzítja néha arcomat, de belülről
ugy látom, hogy ragyogó vagyok, bájosnak, kedves-
nek, kívánatosnak születtem. Én szép vagyok, azt
bizton tudom, de lehet, hogy valami véletlen tör-
tént velem, valaki elátkozott, hogy senki sem látja
igazi arcomat. Talán maga...

Nem jövök könnyen zavarba, de most mégis
hebegtem:

— Persze, hogyne, csaktugyan!

Rossz kedvű lett, kivonta karját a karomból.

— Maga se látja, maga is olyan, mint a

de különösen a megválasztandó tisztikar helyes, okos és lelkiismeretes munkálkodásával megkezdheti.

Úgy az előjelekből, mint általában ezen egyelet szükségességéből ítélve, ez a szövetkezet oly lendületet fog venni, hogy egyike leendő legnagyobb intézményeinknek, mely a közönség anyagi érdekeit szolgálja.

Az egyelet létesítése, az a körüli munkálatok laukadatlan teljesítésében érdemük van: lapunk szerkesztőjének, aki minden ily humanus intézményeknek a szociális kérdések helyes irányban való megoldásának lelkes bajnoka; — Dobozy György, Király Ferencz, Makay János, Járdány Imre és Tóth Ferencz előkészítő bizottsági tagoknak s végül Horváth Ignác és Retkes András tag-gyűjtőknek, fáradságos agítálásukért.

Az a l a k u l ó k ö z g y ű l é s m á h o z két hétre, február 5-én, vasárnap délután 3 órakor az a n y a k ö n y v i h i v a t a l t e r m é b e n lesz.

Böles vezetést, kitartást, lelkiismeretes munkásságot és ezek alapján boldogulást kívánunk az új egyeletnek a szegényebb sorsú lakosok javára.

X.

MI UJSÁG?

— **Halálozás.** Laczkó Bertalané szül. Vörös Anna e hó 16-án jobblétre szenderült. Halálát a jó férj, Szaitz Gáborné Laczkó Gizella és Osztrovsky Jánosné Laczkó Mariska, leányai és nagykiterjedésű rokonok gyászolják, valamint azok sokan, akiken testi bajokban segített. Temetése 18-án volt nagy részvét mellett. Pihenjen esdesen.

— **Egyleti közgyűlés.** Az abonyi általános temetkezési egyelet február hó 5-én mához két hétre, délután 3 órakor tartja meg e l s ő r e n d e s alakuló közgyűlést az anyakönyvi hivatal termében. A közgyűlés tárgyai lesznek: 1. Előterjesztés az egyelet viszonyairól. 2. Tisztviselők (egy elnök, egy alelnök, jegyző, pénztárnok, ellenőr és 12 választmányi tag) megválasztása.

— **Az ön-jelölt.** Egy közönséges ember jelent meg a múlt héten városunkban; személyazonosságát cseléd-könyvével igazolván, kijelentette, hogy ő fellép cucilista programmal képviselő jelöltnek és vasárnap délután meg is tartja program beszédét.

Engedélyt kapván, ma egy hete délután fel is lépett a piac téren s megtartotta program

megláttam és megjegyeztem, noha ezernyi nőjecz villant föl olykor szemeim előtt.

Akkor is pálinkás bolt előtt állott, a téflenség legnagyobb komolyságával, szótlanul és mozdulatlanul. Senki meg nem szólította, senkihez ő nem szólt, nem szivarozott, nem olvasott, még csak nem is nezett. Állott. Tíz éven túl ugyanegy helyen, a belvárosnak valamelyik ma már nem létező kis könyökutczájában, ahol roskatag és elvéhéd hazak szinte várták a véget, óhajtották a lerombolást. A hordári intézménynek e helyen semmi jelentősége nem volt soha és egész létalapja nem lehetett egyéb, mint az ott tartózkodó néhány diák tárgyainak időleges értékesítése, át- és visszaszállítás. Röviden szólva: a zálogházi forgalom közvetítéséből négy vörössipkás felnőtt embernek kellett volna megélnie ezen a tájon és ezek egyike volt a rejtélyes öreg. De sohasem láttam ez irányban buzgólni, sőt midőn egyszer én tisztan lélektani tanulmányból megkínáltam, hogy egy testhez álló, de túlon-túl világos kabátot helyezzen el nyári nyugovóra: röviden és kerekén „nem“-et intett a fejével.

Ma sem tudom és amíg élek, nem is fogom megtudni, miért ellenkezett ilyen szótlan határozottsággal? Nem bizott útja sikerében, nem tartotta értékesnek a kissé különös színű öltözet-darabot, vagy határozottan derogált neki a megbízás? Még egyszer kísérletet tettem vele és egy levél átadásával biztam meg, a vitel bérét azonban az átvevőnek kellett volna megtérítenie. A válasz megint az a szótlan, rövid, de erélyes „nem“. Búszszús zavarral hagytam ott; mit bánom én, haljon meg éhen!

Ennek az embernek úgy látszik, nem volt szüksége a táplálkozásra. Délben nem ment haza,

beszédét, melyből azonban nem igen lehetett egyebet kihámozni, minthogy nagy a szegénység és hogy némely embernek sok a földje, no meg a tekintelye, hát azokat szepen föl kell osztani, hogy legyen belőlük mindenkinek egyformán, mint ha bizony ezeket a dolgokat ingyen lehetne megszerezni! Hát édes atyáidai, olyan bolond tartomány nimes a kerek ég alatt, de nem is lesz.

Itt-ott mérgesen lámadt a vagyonos osztály és némely vallás-felekezet ellen, de Ney szolgabíró tapintatos figyelmeztetésére azonban mindig rükwers koncentrirungot csinált.

Végül a „Szabad szó“ nevű újságot ajánlotta hallgató-sága figyelmébe és nagy pártfogásába, mint amely újságból roppant olcsóért rengeteg bölcseséget ki lehet studerózni . . .

Nem újság kell a szegény népnek, hanem k e n y é r és a p r ó p é n z. (ha már nagy aimes) azokat pedig sem a „Szabad szó“, sem az ágensei nem osztogatják, hanem igen is azok, akik ellen az ön-jelölt kocsis úr összefüggéstelen beszéddel lázított.

— **Képviselő választásunk.** Orsz. képviselő választásunk e hó 26-án, csütörtökön fog megjelenni. Választási elnök Langos Kálmán, h. elnök Benedikty Gyula, jegyző Mathé József. Helyettes elnökök: Lukács Gyula, Fronyó András. Helyettes jegyzők: Mathé Dezső, Nagy Lajos. Szavazó helyiségek: I. küldöttségé: Új városbáza földszinti tarsalgó terme, II. küldöttségé a Havas Gyula féle régi sarokbolt helyiség. Szavazási sorrend: I. küldöttségénél: Abony, Berezal, Farnos, Karajénó, Töszeg, Szele, Törtel, II. küldöttségénél: Alpar, Ujfalu, Szent-Lőrincz, Ó- és Ujkécske, Kocsér, T. Sz. Marton, T. györgye, Rekas és Ujszász. Mindezek a parádék azonban csak akkor jönnek aktivitásba, ha valami ellenjelölt is lesz, egyhangú választás esetén azonban 10 percz alatt vége lesz az egész választási aktusnak, a mi ebben a tél viz időben igen kívánatos dolog.

— **Adomány.** Sággy József ezeledí bir-tokosnak tanyájáról több év óta hordogatták a lisztet, gabonát, disznóit pedig agyon ütötték, hogy mint döglött olcsón megvehesse Kállai Mihály abonyi cigány, a ki az orgazda volt. Sággy innét Abonyból névtelen levelet kapott, melyben figyelmeztették az üzelmekről, ezen levél alapján Dr. Aranyi főkapitány leleplezte az egész dolgot, a tettesek Sággy cselédjei voltak, Kállay pedig kijárt a lopott holmikat magához venni, a lebukózott disznókat pedig a cselédektől meg vette, úgy azonban, hogy a gazda a pénzből semmit sem látott, mint hogy a cselédek azt mondták, hogy a cigány s z i v e s s é g b ő l vitte el a döglött disznókat. Sággy József felhívja a névtelen levél íróját, hogy jelentkezék nála, hogy szivességét megköszönhesse neki, lakása Czegeleden, IV. kerület, 122. szám,

nem távozott valami kis koresmába, nem ment be a boltba, vagy a szatócshoz. Állt és várt, de nem úgy, mint más élő és érző lény, hanem figyelmen, de közönyösen, mint egyiptomi sirboltok köből faragott szobrai, elhagyott parkok mohlepte köalakjai — össze. Csuda, hogy a vidám és önértetes pesti feskék nem raktak a nagy szürke szakálla alatt fészket. És érthetetlen, hogy az utcai gyermekek nem próbálták kizavarni fenséges nyugalmaiból. De nem volt komikus, nem reagált a tolokodásra, nem volt hozzáférhető.

Miért állott akkor oly esőkönyösen éppen a pálinkás bolt előtt? Mit várt ez üzlettől, amellyel — látszólag — csak annyi közössége volt, hogy az ajtaja alá behúzódott, ha nagyon fújt a télszél. Mindhiába voltam a nyomában, a legfurfangosabb megfigyelés, a legvadabb fantázia sem tudta megfogni és valami szilárd talajon megrögzíteni. Nem tudtam hová tegyem és ifjú koromban ez nekem fajt, ha nem szegyenlem magam, utána járok, haza kísértem, hogy megtudjam: hol és mint lakik. De kutassak egy hordár után, mi jogon és mi okon? Megelégedtem azzal, hogy kikérdeztem a kartársait. Megvetőleg nyilatkoztak róla, de egyebet nem tudtak mondani, csak ezt:

— A János!

Természetes, hogy János, ezt úgy is tudhatom volna, mert kell, hogy neve is maga a közömbösség legyen. János az senki és a mindenki. Nem tudom, elég misztikusán fejeztem-e ki magamat; felek, hogy megértetek.

A vezeték nevét a kollégái sem tudták. Az egyik úgy sejtette, hogy Mikulíknak hívják. Ennek a hitnek azonban nem volt semmi alapja, talán csak az, hogy az illetőnek ez a szó tetszett. Mások szerint Tóth vagy Puskás volt; hogy hazas ember

Szőchenyi-tér. Az illető jelentkezhet nálunk is. Kifélet sem mi, sem Sággy nem fogjuk elaralni. Sággy József két koronát adott át nekünk a Kossuth szobor alap javára, mert a névtelen levél írója kérte arra, ha a levélben foglaltak valódiságáról meg győződik. A két koronát betettük az abonyi takarékpénztárba az ott levő Kossuth szobor alap könyvecskéjében.

— **A gazda visszatartási joga a cseléddel szemben.** A közigazgatási bíróság egy perből kifolyólag kimondta, hogy a cseléd és gazda közötti viszony szabályozásáról szóló 1876: XIII. tcz. 40. §-ának ama különleges intézkedése, mely szerint a cseléd által megterítendő mindenemű karért a gazda magának a cseléd bérének megfelelő részlet visszatarthatja, mint kiveteles intézkedés szoros magyarázatot igényel, mihez képest a jelzett visszatartási jog a cseléd ruhane-műire ki nem terjeszthető.

— **A szövetkezetbe való belépés formasága.** A Kuria 1904. nov. 29-en 1629/908. sz. alatt kimondta, hogy a keresk. törvény 224. §-ának utolsó bekezdésében foglalt parancsoló rendelkezés szerint a szövetkezetbe való belépéshez írásbeli nyilatkozat kívánatik, mely írásbeli nyilatkozat mas bizonyító tények által nem pótolható; nem ilyen formak között lett tag tehát nem tagja a szövetkezetnek s így sz. általa törzsbetétek gyanánt, vagyis üzletreszekre befizetett pénzek nem képeznek a keresk. törvény 237. §-ában foglalt rendelkezések alá eső üzletreszt, hanem tartozatlan fizetést.

CSARNOK.

Öreg honvédek.

Írta: Krudy Gyula.

Az én nagyapám bakancsos volt és a komáromi matróznak még ma is emlegetik, hogy hies táncos volt. Az agyugolyok repkedtek a varba, a várparancsnok pedig hált rendezett a sánczok tetején. Ott táncoltak a komáromi lányok a vár-védő honvédekkel.

Estefelé, ha elfáradt már nagyapó, a német teremtetkezésben, ami egész nap hallatszák szájából, leül az ambitusra és erősen szivarozik. Sörtes, rövidre nyírott baju fejére kaczkíásan esapja fel az aranyrojtos házisapkat és keresztbe veti a lábát. A bajusza most is inkább barna, mint fehér és szeret a leányokról, menyecskékről beszélgetni, akiket napközben látott.

— Hát a Teresi?

— Hát a Böske?

— Hát a Marinka, a kékszemű?

Igy megy ez este és ha valaki tudja a falusi

volna, azt nem állította egyik sem. Éltek annyi logikával és mondták is:

— Ha felesége volna, többször idejönne hozzá veszekedni!

Aztán eluntam és abban hagytam az obszerválást. Közben megismerkedtem néhány száz emberrel, mas egyéb kis és nagy dolgok is történtek azóta, hogy elhagytam az ódon könyökutczát. Többek között: megváltozott az egész pszichológiám, kezdek tájékozódni abban a sötétségben, amelyet „én“-nek neveznek. Körülbelül megtudtam, hogy semmi érdemlegest nem lehet csinálni az élet e könyök-utczájában, ami alaposan ellenkezik a régi véleményemmel. Sőt a kedves ételeim is mások lettek, pedig még ez az egy, amiben következetesek szoktunk lenni és kitartunk — a mákos metélt és a malacz pörkölt mellett, — mindhalálig. És a vérem! Nem kell vegyi vizsgálat alá vennem, úgy is tudom, hogy mas. Régen: forró és fellobbanó, ma lagymatag és — gondolkodom vele.

Minden más lett bennem és körülöttem is. A csecsemőknek bajúszok nőtt és ha megpillantottam ifjúkori ideáljaimat az utcán — átmentem a másik oldalra. Nincs semmi és senki, a ki magára ne ezafolt volna, a hegyek összelapultak, a magasság kisebb lett, a messzeség összemert és a fiakkereseket nem tartom többé zordon és gögös úri embereknek. Óh Istenem, húsz évi kopas alatt mily szürke lett Budapest szikrazó színű keleti szőnyege!

Csak a szobor maradt a régi, a hordár, az változatlan. Leromboltak mellőle a házat, körülötte a városrészt is, ő — bizonyára szótlanul és szivtelenül — átköltözköött egy új helyre, megint csak pálinkás bolt elé.

menyecskekről, leányokról szóló platykát a nagyapó. De Sükei is tudja a nyugalmazott tanító.

Sükei estefele előballag a nagy akácfa alól — mintha egy árnyék lapitana a homályban, egy kutyaé, vagy egy macskáé — és leül az ámbitus lépcsőjére. Oda ahová már nem ér el a lámpa világossága. Ott ül összegörnyedve és ha hirtelen megfordítja a fejét, egy pillanatra megvilágul szürke üstöke és égő, szurokszinű szeme a sötétségben.

Nem is igen köszön, midőn érkezik, nagyapó se nagyon veszi észre. Ha már nagyon beesteledett, a nagy fák eltűnnek az udvar végében és csupán suttogásokat hallani, nagyapó felemeli a fejét:

— Itt van Sükei?

Egy tompa hang, mely mintha hordóból jönne, felel a sötétségből:

— Itt volnék.

Erre nem szól többet nagyapó. Erősen szivarozik és mereven néz a lámpafénybe. Mert tudni kell, hogy Sükei, a nyugalmazott tanító egykor, a nagy időkben kém volt. Igaz, hogy nem az ellenség kéme, de mégis egy kém nem sok tisztesseget érdemel egy vitéz bakancsos kapitánytól. Ha Sükei nem ült az ámbitus végében — esett az eső, vagy hideg szél rázta a fákat — nagyapó megsimogatta a homlokát és nyugtalankodva nézett arra felé, ahol Sükei ülni szokott.

— Hol jár az az ember? — kérdezte és megenyhült a hangja. — Hol jár a szerencsetlen? Nem hallottatok, hogy beteg tán? Jó volna, ha valaki megnézné: el-e még?

Aztán elgondolkozva mormogta magában.

— Mintha ma is látnám Sükeit, a szokott barátot. Egy esernyő volt a kezében, szakadt a zápor és lihegve jött a sáros országúton Komárom felé. Megszólított: megállj, ki vagy? Sükei vagyok, hangzott a felelet. Erre tovább bocsátottuk a vár felé, mert Sükeinek szabad bejárása volt minden-hová. Előtte megnyílt minden ajtó. Ha éjjel érkezett, felköltötték kedvéért a fővezért, mert Sükeinek mindig sürgős, fontos mondanivalója volt. Azt mondják az esernyője nyele lyukas volt és ott hordozta jelentéseit az ország egyik végéről a másikig... Hányszor akarták föbe löni, hányszor szökött meg! A jó isten tudná csak. De mégis csak kém volt... Valahol egy nagy láda pénze volt elrejtve, amit kémeleléseért kapott. Egy szép napon ellopták tőle a pénzt és Sükei itt maradt tanítónak. Ugyan nem láttatok Sükeit?

De elmúlt az eső másnapra és az ámbituson egyszerre ott ült Sükei, mint egy árnyék. Igen kis, fonyadt öreg volt, olyan amilyennek gyermekkorunkban a törpéket képzeltek. Összegörnyedve, lehajtott fejjel ült a kövön és felszemmel leste nagyapót.

Egy este megszólalt a sötétségből:

— Tekintetes százados úr, volna valami mondanivalóm, — kezdte tompán, fáradt hangon.

Új öt év telt el azóta, mindennap látom és mindig ugyanannak. Mindig a helyén, soha megbizása, semmiféle keresete. Ha csak egyszer pillantlanám meg munkában, ha csupán egy frakkot vinne vasalóba, egy levelet valami leányhoz. Miből el, de miből elhet? Így meg kell halnia éhen, csak végezne már szegény, jobb volna talán neki is!

Neki azonban, úgy látszik, mindegy. Vár, néz, áll, míg estve lesz. Nem öregebb és nem elégedetlenebb, mint régen. A ruhája is mintha ugyanaz volna, elég tiszta, elég rendes, az időhöz való. Nincs melege, nem fázik, dolga nincs, terve nincs, célja nincs. Mit gondolhat vajjon a maga életéről? Azt, hogy várni kell, majd eljutunk valahová. Mi úgy sem mehetünk magunktól, visznek, mint ahogy hordja magával az ar a folyamnak molekuláit. Nem a cseppeket, mért az már intézmény, valóságos részvenytársaság!

Ostoba filozófia, hogy megtéveszt, mint kitérít az utamból. Most hirtelen egy kép reszket a szemem előtt, homályosan, beteges bágyadsággal. Mintha láttam volna a száműzött öreg embert most karácsonykor, estve. Az utcza elhagyatva, sötét mögötte a pálinkás bolt is. A hordár induló-felben volt éppen, de valaki hátulról megérintette a kacska kezét. Egy asszony-ember, kalapban, csak a félarczát láttam, de az ugyancsak ki volt pirositva:

A lánya, az unokája, a felesége? Egy darabig láttam őket, amint egy vonalban lassan haladnak előre, amíg egyszerre kiestek, elvágódtak a látóhatároból, velem — egymagammal — vadul vágatott tova az ünnepesti villamos.

Nagyapó esodálkozva emelte föl a fejét. Vajjon mi mondanivalója lehet Sükeinek, a kémnek?

Sükei folytatta:

Azt akarom mondani, hogy én nem vagyok bevéve az öreg honvedek közé. Itt van Kovács János az asztalos, Suhajda a molnár és még többben, akik mind öreg honvedek, kapnak segítséget, amit az adóhivatal kifizet. Ram is férne az a pár forint, mert már nagyon öreg vagyok. Tekintetes úr csinálja meg ezt a dolgot.

Nagyapónak sötétvörös lett az arca:

— Sükei, megbolondult maga? A harezosok közé akarja fölvetetni magát, amikor nem volt harezos? Hogy merészel ilyesmit kérni?

Sükei sokaig hallgatott, majd tompa, bús hangon megszólalt:

— Harezos nem valék, igaz, de szolgálataim nem voltak csekélyek. — Az életemmel játszottam mindig, pedig akkor még fiatal voltam. Ma már nem ér egy lyukas pittyket sem az életem, de mégis szeretném birmi egy darabig.

Nagyapót még sohasem láttam olyan haragosnak. A homlokán kidagadtak az erek és az öklével csapdosta az asztalt.

— A német mindenét magának! Takarodjon és ne lássam többet. Hisz maga kém volt, nem honvéd. Mit akar tehát?

Sükei felemelkedett a sötétben és elshant.

Sokaig nem láttuk. Egyszer hírül hozták, hogy meghalt.

Nosza felugrott nagyapó. Kéromkodott, majd könnyezett. Ahogy lábai birták sietett a halotthoz. Sükei az ágyán feküdt és öreg felesége sirdogált felette. Nagyapó megfogta a Sükei kezét és beszélt hozzá érthetetlen szavakat.

A temetésre pedig összehívta mind az öreg honvédeket, akik a faluban éltek. Kibontottak a régi megfakult zászlót a koporsó felett és nagyapó beszédet tartott a gyülekezethez. Kedves barátom, vitéz bajtársam — így kezdte nagyapó. És egy szem sem maradt szárazon.

Tán még Sükei is könnyezett örömeiben a túlvilágon.

Szerkesztői üzenetek.

Japán barát. Épp abban a helyzetben vagyunk most, hogy postahivatalunk előzékeny főnöknője szivességéből tudjuk és közölhetjük Önnek is, hogy Port-Arturba intézendő távirat minden szoja után a díj 9 korona 58 fillér. Egy ajánlott levél díjja azonban csak 50 fillér.

Új nóta. Örögg vigye el a nótáját. Hogy lehet kedve ilyen veszekedett hidegben verseket faragni? Várjon tavaszig, majd ha a fűfák fakadnak, hátha jobban megy.

PÁRTOLJUK A MAGYART.

Legfinomabb kivitelű igen czélszerű villanyvilágításu

zseblámpa
csak 3 korona.

Teljes dohányzó készlet
csak 5 koronába

kerül és pedig 1 finom u. tajtékpipa kínai ezüst foglalattal 1 hozzávaló pipaszár

1 czélszerű dohányzacskó 1 gyufatartó 1 tajték szivarszopóka 1 szivartárcza 1 házi pipa szárral együtt 1 tajték szivarkaszopóka 1 szivarvágó 1 szivarhamutartó 10 darab összesen.

4 és fél kiló körülbelül 50 drb. különféle illatu finom **pipere szappan** csak 5 k.

s vegyünk csakis **Magyarországban**

Egy nagy amerikai gyár tönkrejutása folytán azon helyzetbe jutottam, hogy az alatt felsorolt 40 drb. **sz. amerikai ezüst** árukat mélyen leszállított áron **potom 6 frt. 40** krért szállíthatom bárkinek és pedig:

6 drb. amer. sz. ezüst asztali kés v. ang. pengével
6 " " " " evővilla egy darabból
12 " " " " ezüst kávéskanál
1 drb. amerikai szab. ezüst leves merítőkanál
1 drb. amerikai szab. ezüst tejmerítő kanál
6 drb. angol „Viktoria“ pohártálcza
1 drb. remek asztali gyertyatartó.

40 drarab összesen csak **6 frt. 40** kr.-ért ezen tárgyak ezelőtt 40 forintba kerültek.

Az amerikai patent ezüst egy teljesen fehér fém belül is, **melyért jótállást vállalok.**

Megrendelhetők utánvét mellett

Neumann József-nél

Budapest, VIII., Örömvölgy-utcza 16.

Konyha-készlet

2 darab solingeni pengéjű kés és 1 darab szeletelő villa csak **4 kor. 50 fillér.**

6 darab zománcozott fazék és 6 darab lábas különböző nagyságúak csak

5 kor 90 fillér.

Egy valódi

Roskopf-óra

kétévi jótállás mellett

csak 5 korona.

Egészen ingyen

zománcozott edényt

nem kapnak sehol, de 6 főzőlábast és 6 főzőfazékat különféle nagyságban 12 drbot 1 frt 75 krért én szállíthatok. Ingyen csomagolás utánvétel mellett.

A többi tárgyak feltűnő olcsó árban.

Árjegyzéket ingyen küldök.

Kohn. gyári raktáros. **Budapest, VI. Csengeri-utcza 51.**

Egy jó családból való fiú tanulóknak fölvetetik Hoji Nándor ezükrászdájában Abonyban.

Vásári zsebnaptár 1905.

Műszipari és állatforgalmi évkönyv.

az egyes napokra eső vásárok pontos jegyzékével

ingyen és bérmentve

megy minden mézsáros, hentes, állatkereskedő, nyersbőrkereskedő, zsiradék és csontkereskedő czimére, aki legalább félévre előfizet a

MÉSZÁROSOK és HENTESEK LAPJÁRA

Előfizetés félévre 6 kor. — Kiadóhivatal: Budapest, VII., Erzsébet-körut 2.

Egy 8-as ló erejű a legjobb karban levő Nicholson-féle gőzcséplőkészlet teljes felszereléssel azonnal eladó **Hegedűs Vilmos-nál, Abony.**

Kiadó Hunyady Oszkár-nél, Radák-utczában 3 csinos szoba, konyha mellék-helyiségekből álló lakás, külön udvarral, 1905. április hó 1-ére.

